



ת"פ 8317/06/14 - מדינת ישראל נגד יגאל ברוכים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 8317-06-14

בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

מדינת ישראל

נגד

יגאל ברוכים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד סואץ

ב"כ הנאשם - עו"ד נבון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום ותגובת הנאשם

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

2. על פי עובדות כתב האישום נהג המתלונן ביום 10.12.13 באוטובוס. סמוך לשעה 20:00 בעת שעצר המתלונן בתחנת האוטובוס, חסם הנאשם עם רכבו את נתיב נסיעתו של המתלונן, יצא מהרכב, התקרב לחלון האוטובוס, החל דופק עליו ולקלל את המתלונן. בהמשך הלם הנאשם בפניו של המתלונן במכת אגרוף. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן שריטה בגשר האף, דימום בלחמית העין ורגישות באצבע יד שמאל. באותן נסיבות איום הנאשם על המתלונן



ואמר לו "אני אתפוס אותך, תהיה גבר ותצא".

3. ביום 19.2.15 כפר הנאשם באמור בכתב האישום וטען כי המתלון הוא שנהג כלפיו בתוקפנות.

4. הנאשם כפר בחבלות שנגרמו למתלון.

ראיות התביעה

5. בדיון שהתקיים ביום 28.4.15, העיד רס"מ עוזי חנוני, ואמר שהתקבלה קריאה למוקד. העד אישר שהגיע למקום בשעה 20:57 למרות שמדו"ח הפעולה שכתב עולה כי הקריאה למוקד נמסרה סמוך לשעה 20:00. לדבריו לא הגיעו למקום אנשי משטרה נוספים. העד אישר כי פגש במתלון במרפאת קופת חולים.

במהלך עדותו של העד הוגש דו"ח פעולה שנכתב על ידו. מהדו"ח עולה כי המתלון התקשר למשטרה בשעה 20:03, ודיווח כי רכב חוסם אותו וכי נהג הרכב תקף אותו. מפרטי המקרה כפי שמפרט הדו"ח, עולה שנרשם על ידי מי שקיבל את הקריאה במוקד "צרחות ברקע של אנשים באוטובוס".

6. בהתאם לאמור בדו"ח הגיעו אנשי המשטרה לבית החולים וולפסון אך הסתבר שהמתלון נמצא במרפאה ברחוב אילת, שם אכן פגש איש המשטרה במתלון. לדבריו אמר לו המתלון אשר נהג באוטובוס קו 25 של 'דן' שהנאשם "התעצבן על כך שאולי חסם או עשה לו משהו אחר תוך כדי נסיעה" ירד מהרכב, קילל את הנהג, ניגש לחלון הנהג, פתח אותו בכוח, משך בידו, היכה בו באגרוף. בדו"ח מציין הכותב כי מתחת לעין שמאל, נראים סימנים כחולים. עוד נרשם מפיו של המתלון כי נפגע בראשו מהשמשה עקב המשיכה בידו, כי סובל מכאבים וכן כי נראה חתך מעל אפו.

7. המתלון העיד ואמר כי ביום המקרה הגיע לתחנה הסופית, הוריד נוסעים והבחין בנאשם אשר חסם עם רכבו את נתיב נסיעתו של המתלון. לאחר שירדו הנוסעים מהאוטובוס נעמד הנאשם מצד שמאל של האוטובוס, דפק על החלון, גידף את המתלון, וירק על חלון האוטובוס. בהמשך פתח הנאשם את החלון והיכה באגרופו בפניו של המתלון. המתלון המשיך וסיפר כי הנאשם משך אותו בידו וכשביקש להכניס את היד פנימה לאוטובוס, קיבל מכה בראשו מחלון האוטובוס. בהמשך אמר כי הנאשם סגר את החלון ופגע באצבעותיו של המתלון. כשאמר המתלון לנאשם כי בכוונתו להזמין משטרה עזב הנאשם את המקום. המתלון התקשר למשטרה ונסע למרפאה של מכבי לקבל טיפול רפואי משם הופנה לביה"ח וולפסון. לדבריו נפגע בעין שמאל, שהה בביתו 45 יום מבלי ללכת לעבוד, נגרמו לו חורים ברשתית, ומעוגמת הנפש עזב את העבודה. עוד אמר המתלון כי הנאשם אמר לו "בן זונה, אראה לך כשאתה תגיע לתחנה הסופית".



8. בחקירתו הנגדית אמר המתלונן כי בעת האירוע לא היו נוסעים באוטובוס. לדבריו, הודיע למפקח בחברת 'דן', אודות האירוע וזה לקח אותו לקבלת הטיפול הרפואי. העד אישר שקילל את הנאשם לאחר זה קילל אותו.

לשאלת ב"כ הנאשם, אמר המתלונן, בעמ' 11 שורה 10 "ידוע שזה לא נסגר (החלון - ת.ק.). זה ידוע אצלנו וגם דיווחתי על זה, זה לא שבור אלא שהידית לא נתפסת".

לשאלה האם העובדה שהחלון לא נסגר ידועה מזה זמן רב, השיב העד בשלילה.

לשאלה מי סגר את החלון, השיב המתלונן כי הנאשם הוא שסגר את החלון. ב"כ הנאשם היפנה את המתלונן לדבריו במהלך העימות, לפיהם הוא זה שסגר את החלון (ת/7 שורה 14). העד השיב כי אינו זוכר, אך חזר על כך שהנאשם הוא שסגר את החלון על אצבעותיו של המתלונן. המתלונן אישר שנחבט בראשו מהחלון.

9. רס"ר לירן יעקב העידה וסיפרה כי גבתה את הודעתו של הנאשם.

10. בדיון שהתקיים ביום 10.5.15 העידה גב' וירג'יניה אשר-זערוב. לדבריה הייתה בעת האירוע בקיוסק, אשר בבעלותה, ממנו ניתן היה לראות את האוטובוס. העדה סיפרה כי הבחינה באוטובוס וברכבו של הנאשם, אשר חסם את נתיב נסיעתו של האוטובוס ולא אפשר לו להמשיך בנסיעה. העדה התרשמה כי הנאשם רדף אחרי האוטובוס חסם את דרכו, יצא מרכבו, כשהוא נראה עצבני ודפק על דלת האוטובוס. לדברי העדה צעק הנאשם ודיבר לא יפה. העדה הבחינה בנאשם שהלך לצידו השני של האוטובוס, לחלון הנהג והמשיך לצעוק. נהג האוטובוס נשאר כל אותו הזמן באוטובוס. לאחר שריעננה ב"כ המאשימה את זיכרונה של העדה, אמרה העדה כי הנאשם אמר לנהג האוטובוס "חכה חכה, אני עוד אתפוס אותך".

תעודות רפואיות

11. בהסכמת הצדדים הוגשו מסמכים רפואיים של המתלונן.

א. תעודת חדר מיון ממוקד קופ"ח מכבי (ת/9 ב') בה נקבע, בגדר הממצאים, שריטה בגשר האף, דימום בלחמית צדדית וכן רגישות לאורך אצבע 3 בכף יד שמאל. מהמסמך עולה כי הבדיקה נערכה ביום 10.12.13 בשעה 21:36.

ב. מכתב שחרור ממוקד קופ"ח מכבי ת/9 ג'.

ג. מכתב מחדר מיון בביה"ח וולפסון (ת/9 ז') ממנו עולה כי המתלונן פנה למיון ביום 10.12.13 בשעה 21:51 בגין חבלה בראשו, וציין כי נחבל ישירות בעין שמאל וכי הקיא פעם אחת. מהמכתב עולה כי נראו סימני אדם בעין שמאל. עוד עולה מהמסמך כי המתלונן סירב לקבל טיפול.



ד. דו"ח שחרור מחדר מיון בביה"ח הצרפתי, (ת/9 ד') אליו התקבל ביום 11.12.13 בשעה 02:59, שם נכתב כי בהתאם למכתב מביה"ח וולפסון, המתלונן סירב להמתין לביצוע בדיקת C.T מוח. מהמסמך עולה כי בבדיקה נראה שפשוף נקודתי קטן באזור הגלביילה.

ה. סיכום ביקור במרפאת עיניים בבית החולים הצרפתי מיום 11.12.13 (ת/9 ה'), אליו התקבל המתלונן ביום 11.12.13 בשעה 10:11, ממנו עולה כי עינו של המתלונן נבדקה, נראה דימום בלחמית וכי לא נצפו חורים ברשתית.

בשיחה, שערכה ב"כ המאשימה עם ד"ר ג'ובראן רופא העיניים, ואשר סיכום תוכנה הוגש בהסכמה לתיק ביהמ"ש, הובהר כי דימום בלחמית יכול להיגרם, בין היתר, כתוצאה ממכת אגרוף, מכה מחלון ואף מהתעטשות.

ו. דו"ח שחרור מחדר מיון בביה"ח משפחה קדושה, אליו התקבל המתלונן ביום 11.12.13 בשעה 11:34, (ת/9 ו'). במסמך נכתב שהמתלונן הגיע למיון עקב תחושת סחרחורת.

ז. תעודה ראשונה לנפגע בעבודה (ת/9 א') מיום 19.12.13, ממנה עולה כי המתלונן דיווח על כאבים באצבע שלישית ביד שמאל. נמצאה אצבע שלישית עם נפיחות וכאבים.

12. אני מוצאת מקום לציין כי אמנם בדו"ח הפעולה נרשם כי איש המשטרה הבחין בסימנים כחולים בפניו של המתלונן, אולם זכרם של אלה לא בא באף אחת מהתעודות הרפואיות.

13. מטעם המאשימה הוגשו, בנוסף למסמכים הרפואיים ולהודעת הנאשם, דו"ח פעולה, דו"ח עימות ומסמכים נוספים.

פרשת ההגנה

14. הנאשם העיד ואמר כי יום האירוע היה יום גשום במיוחד. לדבריו, נהג המתלונן בחוסר זהירות, עקף אותו וגרם לכך שהנאשם נאלץ לסטות וכמעט ופגע בהולכי רגל על המדרכה. בנסיבות אלה חסם הנאשם ברכבו את נתיב נסיעתו של האוטובוס, כדי שהמתלונן לא ימשיך בדרכו ופנה לבקש ממנו את הפרטים. כשפנה אל המתלונן הגיב המתלונן, כך לדברי הנאשם, בתנועת יד מזלזלת. לדברי הנאשם קילל את המתלונן וביקש את פרטיו. תוך כדי חילופי הדברים הגיע אדם מאחוריו של הנאשם וכשהנאשם פנה אליו והיה עם גבו למתלונן, חש מכה בעורף ויריקה. הנאשם המשיך ואמר בעמ' 22 שורה 15 "אינסטינקט טבעי ובסיסי, הוא כזה היה עם הגוף שלו קדימה כדי לתת לי את המכה, סובבתי את היד כדי להדוף אותו אז תפסתי לו את החולצה והוא תפס לי את היד ומשך אותי קצת פנימה". בהמשך אמר הנאשם כי תפס את חולצתו של המתלונן כדי להתגונן. הנאשם שב וביקש את פרטיו של המתלונן, דפק על דלת האוטובוס אך המתלונן גידף אותו ואיים עליו בכך שאמר "אדאג שיבואו אליך" עמ' 22 שורה 29. בהמשך רשם הנאשם את מספר לוחית הרישוי של האוטובוס ונסע לדרכו. לדבריו, לא היה ער לכך שהמתלונן הזמין משטרה.



15. הנאשם המשיך וסיפר כי באותה עת היה אביו חולה במצב קשה והוא היה בדרכו הביתה כדי לקחת את אביו לבית החולים. לאחר האירוע נרגע הנאשם ולא הגיש תלונה כנגד המתלון משום שלא רצה שיפטרו אותו.

16. לשאלת ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית, מדוע יצא בגשם חזק והתעמת עם המתלון, השיב הנאשם כי רצה את פרטיו של המתלון. לדבריו סבר כי יחליפו פרטים וימשיכו כל אחד לדרכו. הנאשם אמר בחקירתו הנגדית כי אמר למתלון שידאג שיפטרו אותו ולא יהיה נהג, עם זאת, הכחיש שאמר לו כי יתפוס אותו ו"יראה לו".

17. לשאלה כיצד נחבל המתלון השיב הנאשם ואמר כי המתלון משקר, וכי יתכן שכאשר התכופף לתת לו, לנאשם, מכה, נפגע המתלון מחלון האוטובוס. לשאלה מדוע לא הסתפק במספר הרכב השיב כי רצה את פרטיו של המתלון.

סיכומי הצדדים בתמצית

18. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם. טען כי עדותו של המתלון הייתה אמינה. ביקש לראות בתעודות הרפואיות כמחזקות את טענתו של המתלון והיפנה לעדותה של העדה גב' אשר-זערוב, אשר תמכה בעדותו של המתלון. לטעמו של ב"כ המאשימה, העובדה שהנאשם לא הגיש כל תלונה כנגד המתלון אינה מתיישבת עם טענתו לפיה ביקש את פרטיו של המתלון לצורך הגשת תלונה.

19. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע כי המתלון הינו עד מניפולטיבי ומתעתע. לדברי ב"כ הנאשם, אין תימוכין לטענתו של המתלון לפיה מדובר באוטובוס נמוך. לא נבדקה טענתו של המתלון לפיה ניתן לפתוח את חלון האוטובוס מבחוץ. ב"כ הנאשם היפנה לסתירות מהותיות לטעמו בעדותו של המתלון.

לטענת ב"כ הנאשם עדותו של המתלון לפיה הייתה תקלה באוטובוס והחלון לא נסגר הינה טענה כבושה.

ריבוי התעודות הרפואיות מצביע על טעמו של ב"כ הנאשם על איסוף אובססיבי של מסמכים רפואיים. בעניין זה טען ב"כ הנאשם כי אף אם נגרמה למתלון אדמומית בעין ושריטה בגשר האף, הרי שיכול ואלה נגרמו כשנחבט ראשו של המתלון בחלון. ב"כ הנאשם הביע תמיהה על כך שהמתלון לא צילם את עצמו מיד לאחר המקרה. בשאלה האם היו נוסעים באוטובוס אם לאו, טען ב"כ הנאשם כי המתלון מסר לעניין זה גרסאות שונות. באשר לעדותו של הנאשם, ביקש ב"כ הנאשם לראות כי עדותו אמינה ועקבית.

דין והכרעה

20. כאמור, מייחס כתב האישום לנאשם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וכן עבירה של איומים.



21. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם עצר את רכבו באופן שמנע מהמתלון לנסוע בנתיבו, וכי הוחלפו בין השניים דברים בעוד המתלון יושב בכיסא הנהג באוטובוס, והנאשם עומד ליד חלון הנהג. מהראיות שהובאו לפניי עולה כי הנאשם עצר את רכבו ויצא נסער ונרגז מהרכב.

הנאשם אינו כופר בכך שתקף את המתלון, עם זאת מבקש ב"כ הנאשם לקבוע כי הנאשם פעל ב"התגוננות תוך התמודדות". הנאשם כופר כי גרם למתלון חבלה, וכן כופר בעבירה של האיומים.

אין מחלוקת כי שני הצדדים, הנאשם והמתלון החליפו ביניהם דברים בקול רם, תוך שהשניים מגדפים אחד את השני. הדברים עולים מהודעתו של הנאשם במשטרה, ומדברי המתלון בביהמ"ש, בעמ' 10 ש' 24 לפרוטוקול.

עדות של המתלון

22. לדברי המתלון, לאחר שהוריד נוסעים בתחנה הסופית, הבחין בנאשם, אשר חסם עם רכבו את נתיב נסיעת האוטובוס, עומד לצד החלון השמאלי של האוטובוס ומקלל אותו. אותה עת לא היו נוסעים באוטובוס. בשלב מסוים נפתח חלון האוטובוס ולדברי המתלון היכה אותו הנאשם, משך את ידו וסגר את החלון באופן שהמתלון נפגע בידו. לדברי המתלון נפגע בעין שמאל, ונגרמו לו חורים ברשתית העין. עוד טען כי מחמת עוגמת הנפש וההשפלה, עזב את העבודה ורק לאחרונה שב לעבוד בחברת דן.

23. בחקירתו הנגדית השיב המתלון לב"כ הנאשם ואמר כי מיד כשהותקף, התקשר למפקח שלו ולאחר מכן למשטרה.

לשאלה מדוע לא המתין עד לבוא המשטרה השיב המתלון ואמר כי "לקח להם זמן". עוד אמר שעזב את המקום בהתייעצות עם המפקח, אליאס.

כשנשאל אודות פתיחת החלון השיב המתלון לב"כ הנאשם כי דיווח על כך שהחלון אינו ננעל. בהמשך אמר כי הנאשם סגר את החלון, והסגירה גרמה לפגיעה בידו. כשנשאל מדוע אמר בעימות, שנערך בינו לבין הנאשם כי הוא זה שסגר את החלון, השיב כי אינו זוכר.

24. תלונתו הראשונה של המתלון נמסרה לאיש המשטרה, אשר פגש במתלון במוקד קופ"ח מכבי, בחולון. מהדו"ח (1/ת) עולה כי המתלון אמר לאיש המשטרה רס"מ עוזי חנוני כי הנאשם חסם את נתיב נסיעתו, קילל אותו וניסה להיכנס לאוטובוס. לאחר מכן "ניגש לחלון של הנהג פתח אותו בכוח משך בידו הכניס לו אגרופ מתחת לעין שמאל נראים סימנים כחולים כמו כן הכניס את ראשו בשמשה עקב המשיכה בידו יש לו כאבים באצבעות יד שמאל כמו כאבים בצד שמאל בראש ונראה חתך מעל אפו". מדו"ח הפעולה עולה כי המתלון לא טען בפני איש המשטרה כי הנאשם סגר את חלון הרכב, באופן שפגע בידו, אלא אמר שכתוצאה ממשיכת ידו, על ידי הנאשם, סובל מכאבים באצבעו. עוד עולה מהמסמך כי לדברי המתלון, בעת שמשך את ידו מאחיזתו של הנאשם, נחבל בראשו מחלון האוטובוס. באותה שיחה, עם איש המשטרה, לא ציין המתלון כי הנאשם איים עליו.



25. בהודעתו הראשונה במשטרה, מיום 12.12.15, מסר המתלון כי הנאשם נתן לו מכת אגרוף בעין וכי נפצע בעינו השמאלית ובאף. בהמשך אמר כי הנאשם "הוא משך לי את היד מהחלון כתוצאה מכך קיבלתי מכה בראש וביד". בעימות, שנערך בין המתלון לבין הנאשם, (ת/7) אמר המתלון כי "פתאום נפתח החלון הצדדי אני הסתכלתי לעבר החלון קיבלתי אגרוף לעין משך אותי באצבע האמצעית תוך כדי משיכה קיבלתי גם מכה בראש. סגרתי את החלון, הוא הגיע לצד השני לדלת של האוטובוס ניסה לפתוח את הדלת בן אדם שהיה ברחוב הרחיק אותו".

26. בחינת עדותו של המתלון מגלה סתירות, או לכל הפחות אי דיוקים, בין גרסאותיו השונות, לרבות בין דבריו בבית המשפט לבין הודעתו במשטרה, דבריו במהלך העימות וכן בין עדותו לבין האמור בדו"ח הפעולה. בנסיבות אלה, כפי שיפורט בהמשך, אני מעדיפה את התיאור, אותו נתן הנאשם, באשר להשתלשלות העניינים במקום.

א. מדו"ח הפעולה, שהוגש על ידי התביעה, עולה כי המתלון התקשר למשטרה סמוך לשעה 20:03. מהדו"ח עולה כי המוקדן שמע ברקע קולות האנשים באוטובוס, כפי שנרשם בדו"ח "צרחות ברקע של אנשים באוטובוס". האמור בדו"ח אינו מתיישב עם דבריו של המתלון לפיהם לא היה איש באוטובוס בעת המקרה, ועולה בקנה אחד דווקא עם דברי הנאשם, במהלך העימות בש' 42, לפיהם כשעזב את המקום, היו נוסעים באוטובוס. אף אם טעה המוקדן לחשוב שקולות האנשים הם של נוסעי האוטובוס - המתלון לא נתן כל הסבר לאפשרות לפיה ישמע המוקדן "צרחות".

ב. דבריו של המתלון לפיהם נגרמו לו חורים ברשתית (עמ' 7 ש' 7) אינם מתיישבים עם האמור בתעודה הרפואית, לפיה נמצא, במסגרת הממצאים, דימום בלחמית צדדית, ובוודאי שלא עם האמור בת/9 ה' שם נכתב במפורש כי "לא נצפו חורים ברשתית".

ג. בכל הנוגע לחבלה שנגרמה למתלון, לטענתו, בידו השמאלית, אמר המתלון בעת שהעיד בביהמ"ש, בעמ' 6 לפרוטוקול ש' 9 ואילך "הוא גם משך אותי ביד החוצה. התחלתי להכניס את היד שלי פנימה. הוא המשיך למשוך אותי, אז קיבלתי מכה בראש מהחלון השמאלי. הוא תפס את החלון וסגר אותו בכוח. כמעט הוא שבר לי את כל האצבעות". דבריו אלה של המתלון אינם עולים בקנה אחד עם דבריו לאיש המשטרה עוזי חנוני ואף לא מדבריו בהודעתו הראשונה, במסגרתה לא אמר כי נפגע באצבעותיו מהחלון, וכן בניגוד לאמור בדו"ח העימות, בש' 14, שם אמר במפורש כי הוא זה שסגר את החלון.

ד. בדו"ח העימות, ת/7, נרשם מפיו של המתלון בש' 11 "ראיתי שהוא כועס ראיתי שאני בסכנת חיים והתקשרתי למשטרה בזמן הזה כל הנוסעים באוטובוס ירדו אני יושב על הכיסא הגה פתאום נפתח החלון הצדדי אני הסתכלתי לעבר החלון קיבלתי אגרוף לעין משך אותי באצבע האמצעית". זאת בניגוד לאמור בדו"ח הפעולה ממנו עולה כי המתלון התקשר למשטרה לאחר שהנאשם נכנס לרכבו.

27. הנאשם נחקר כחודש וחצי לאחר האירוע. בהודעתו במשטרה (ת/2) אמר הנאשם כי המתלון נהג באוטובוס באופן פרוץ וגרם לו, לנאשם, לסטות לכיוון המדרכה. הנאשם נבהל, חסם את נתיב נסיעתו של האוטובוס, בעודו בתחנה, וירד לבקש מהמתלון את פרטיו. לדברי הנאשם בהודעתו, לא הסכים המתלון למסור לו את פרטיו והתחיל



לקלל ולאיים עליו ותוך שהוא דופק על חלון הנהג ומבקש מהמתלון כי יפתח את החלון, ירק עליו המתלון. לדבריו הגיע מאן דהוא מאחוריו של הנאשם, ודיבר איתו. באותה עת, בהיותו עם הגב אל המתלון, הרגיש מכה חזקה בראש. הנאשם הסתובב לכיוונו של המתלון ובש' 21 ואילך להודעתו אמר "אני תפסתי אותו בחולצה ואמרתי לו שנלך יחד למסוף של האוטובוסים ואני אתלון עליו, הוא אמר לי שאם יש לי אומץ הוא מסיים עבודה ושנחנו ניפגש והוא יביא אנשים. הוא ניסה לסגור את החלון אני לנסות להוציא את היד אני שחררתי לו כנראה אגרוף אליו כשהיד שלי בתוך החלון שאני אוכל למשוך אותה. אני פגעתי בו בחזה".

28. בעדותו בפניי אמר הנאשם, בעמ' 22 ש' 15 "פתאום אני מרגיש חבטה של אגרוף בעורף ויריקה. אינסטינקט טבעי ובסיסי, הוא כזה היה עם הגוף שלו קדימה כדי לתת לי את המכה, סובבתי את היד כדי להדוף אותו אז תפסתי לו את החולצה והוא תפס לי את היד ומשך אותי קצת פנימה".

29. הנאשם הודה כי קילל את המתלון וכפר בטענה לפיה איים עליו. בהודעתו במשטרה, בש' 50 ואילך אמר הנאשם "אני לא אמרתי לוי (כך במקור, כפי הנראה "לו כי" ת.ק אתפוס אותו, אני אמרתי לו שאני אתלון עליך. וגם אם אני אמרתי שאני אתפוס אותך, אני התכוונתי שאני אלך לממונים עליו ושאיני אדאג שיעשו איתו את החשבון".

30. העדה, גב' אשר זערוב סיפרה כי הבחינה בנאשם יוצא מהרכב, היא התרשמה כי היה עצבני, דפק על דלת האוטובוס ודיבר "דיבור לא יפה" כלשונה. למרות שלא שמעה באופן מדויק את הנאמר, אמרה העדה במשטרה שהנאשם אמר "חכה חכה אני עוד אתפוס אותך". העדה אישרה כי אינה זוכרת את הדברים.

31. בכל הנוגע לעבירת התקיפה - לדברי הנאשם בהודעתו במשטרה, ביקש לקבל את פרטיו של המתלון, אך זה סירב למסור לו. לדבריו סירב המתלון לפתוח את חלון האוטובוס. תוך כדי שהנאשם דופק על חלון האוטובוס "מישהו הגיע דיבר איתי ואז הנהג פתח את החלון. אני הייתי עם הגב אליו כי דיברתי עם מישהו ואני הרגשתי מכה חזקה בראש. אני הסתובבתי הוא בא לסגור את החלון, אני תפסתי אותו בחולצה ואמרתי לו שנלך יחד למסוף של האוטובוסים ואני אתלון עליו". עוד אמר הנאשם כי "הוא ניסה לסגור את החלון אני לנסות להוציא את היד אני שחררתי לו כנראה אגרוף אליו כשהיד שלי בתוך החלון שאני אוכל למשוך אותה. אני פגעתי בו בחזה וזהו... ". בהמשך, אמר הנאשם כי המתלון סגר את חלון האוטובוס ופגע בידו של הנאשם.

עדותו של המתלון, לפיה פתח הנאשם את חלון האוטובוס

32. לדברי המתלון פתח לפתע הנאשם את חלון האוטובוס, וזאת בניגוד לעדותו של הנאשם לפיה המתלון הוא שפתח את החלון והיכה אותו. כאמור התגלו אי דיוקים רבים בעדותו של המתלון, אם לא סתירות של ממש בין גרסאותיו השונות. לא הובאה כל ראיה לפיה ניתן היה לפתוח את חלון האוטובוס מבחוץ. אני מוצאת טעם בדברי ב"כ הנאשם לפיהם אין זה סביר שניתן יהיה לפתוח את חלון האוטובוס מבחוץ. בנקודה זו מסר המתלון גרסאות שונות, בעמ' 11 לפרוטוקול. בין היתר, כשנשאל מתי גילה שאי אפשר לסגור את החלון שהיה שבור, השיב שלא אמר שהחלון היה שבור. לשאלה מתי גילה שאי אפשר לסגור את החלון השיב "ידוע שזה לא נסגר" בהמשך אמר שרק ביום האירוע גילה שהחלון



אינו נסגר, ובהמשך "היה ידוע שהחלון לא ננעל".

33. נוכח כל האמור, לא שוכנעתי כי אכן ניתן היה לפתוח את החלון מבחוץ, וכי הנאשם הוא זה שפתח את החלון. בנסיבות אלה, אני מעדיפה את גרסתו של הנאשם, לפיה המתלון הוא שפתח את החלון.

עדויות של המתלון לפיה סגר הנאשם את חלון האוטובוס ופגע בידו של המתלון

34. כאמור לעיל, אמר המתלון במהלך עימות, כי הוא זה שסגר את החלון. בדבריו לאיש המשטרה חנון, לא אמר שהנאשם סגר את החלון ופגע בידו. עדותו, לפיה הנאשם סגר את החלון ופגע בידו השמאלית הינה עדות כבושה, ומנוגדת לדבריו במהלך העימות. לאור כל האמור, אינני מקבלת את גרסת המתלון לפיה סגר הנאשם את החלון ופגע בידו.

האם תקף הנאשם את המתלון?

35. כאמור, לא שוכנעתי כי הנאשם הוא שפתח את חלון האוטובוס. נוכח הסתירות שעלו מדברי המתלון, לא ניתן לבסס את הכרעת דינו של הנאשם על סמך גרסתו של המתלון, לפיה לפתע פתח הנאשם את החלון והיכה באגרופו בעינו של המתלון.

36. ההלכה הפסוקה, המקובלת מזה שנים, קובעת את "חובת האזהרה העצמית" ולפיה בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד הקפדה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות הענין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדויין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952)). על פי הפסיקה, חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה (ר' י' קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 471-472).

37. הנאשם עצמו מודה כי תקף את המתלון. לדבריו בהודעתו במשטרה, בעת שעמד לצד האוטובוס, כשגבו את המתלון "הוא פתח את החלון וירק עלי, פגע לי בחולצה או משהו. תוך כדי שאני דופק לו על החלון ואני אומר לו תפתח את החלון, מישוהו הגיע דיבר איתי ואז הנהג פתח את החלון, אני הייתי עם הגב אליו כי דיברתי עם מישוהו ואני הרגשתי מכה חזקה בראש. אני הסתובבתי הוא בא לסגור את החלון, אני תפסתי אותו בחולצה ואמרתי לו שנלך יחד למסוף של האוטובוסים ואני אתלון עליו, הוא אמר לי שאם יש לי אומץ הוא מסיים עבודה ושנאנחנו ניפגש והוא יביא אנשים. הוא ניסה לסגור את החלון אני לנסות להוציא את היד אני שחררתי לו כנראה אגרופו אליו כשהיד שלי בתוך החלון, שאני אוכל למשוך אותה. אני פגעתי בו בחזה".

38. במהלך העימות אמר הנאשם "הוא פתח את החלון אני הייתי עם הגב לפני זה הוא ירק עלי ושהוא פתח את



החלון אחרי שהוא נתן לי את המכה התגוננתי כי זה זכותי". כשנשאל איך התגונן, השיב הנאשם ואמר "ניסיתי לתפוס לו את היד וכתוצאה מכך הוא קיבל מכה בחזה"

39. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם בעמ' 22 לפרוטוקול "תוך החלפת דברים היה איזה איש שהגיע אלי והייתי עם הגב אליו, לחלון של האוטובוס, היא ניסה לדבר איתי ואמר - תשמע, זה קורה, אל תיקח את זה כמו שזה. פתאום אני מרגיש חבטה של אגרוף בעורף ויריקה. אינסטינקט טבעי ובסיסי הוא כזה היה עם הגוף שלו קדימה כדי לתת לי את המכה, סובבתי את היד כדי להדוף אותו, אז תפסתי לו את החולצה והוא תפס לי את היד ומשך אותי קצת פנימה". בהמשך אמר הנאשם "באופן טבעי אני מסתובב ככה החלון שלו פתוח אז תפסתי לו את החולצה כדי להתגונן, כדי שלא ימשיך להכות אותי והוא תפס לי את יד ימין שלי ומשך אותי פנימה. וראיתי שהוא רוצה לסגור עלי את החלון על היד, כדי להשתחרר ממנו הדפתי אותו עם אותה יד ימין כדי שאוכל להחזיר את היד בזמן הזה שהוא סוגר את החלון".

40. בחקירתו הנגדית, אמר הנאשם בעמ' 24 ש' 26 ואילך "זו התגובה האינסטינקטיבית להתגונן. בשביל שלא ימשיך לתת לי מכה אני התגוננתי והוא תפס לי את היד ומשך לי את היד בחוזקה". בהמשך הסביר כי היה עליו להדוף את המתלונן, כדי למשוך את ידו מתוך האוטובוס.

41. ב"כ הנאשם עותר לקבל את גרסת הנאשם באשר לאופן השתלשלותם של העניינים ולקבוע כי הנאשם נתן מכה למתלונן כ"התמודדות מתוך התגוננות". ב"כ הנאשם הפנה לפסה"ד בע"פ 56/58 סביצקי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י י"ב 1831.

42. מדברי הנאשם עולה כי לאחר שקיבל, לטענתו, מכה מהמתלונן, הסתובב אל המתלונן ותפס בחולצתו. במצב דברים בו נמצא הנאשם מחוץ לאוטובוס, בעוד המתלונן יושב באוטובוס בכיסא הנהג, הרי שלא נשקפה לנאשם כל סכנה מצדו של המתלונן, ובוודאי שלא סכנה מוחשית, ודי אם היה מתרחק מהאוטובוס נכנס לרכבו ועוזב את המקום. לא מצאתי כל הצדקה לכך שהנאשם, אף אם חש כי קיבל מכה בעורפו, יתפוס בחולצתו של המתלונן, ובוודאי שאין הנסיבות מקימות לנאשם הגנה לפי סעיף 34 י' לחוק העונשין ולפיו "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

בנסיבות אלה, אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה יש לראות במעשהו של הנאשם, בעת שתפס את המתלונן בחולצתו, "כהתמודדות מתוך התגוננות".

43. בהמשך, סיפר הנאשם כי המתלונן משך את ידו וביקש לסגור את החלון, וכשביקש הנאשם להשתחרר מאחיזתו של הנאשם, היכה בחזהו. בכל הנוגע למכת האגרוף, מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם כי מכה זו חוסה תחת ההגנה העצמית. מדברי הנאשם עולה כי לאחר שהכניס את ידו לתוך האוטובוס, ביקש להשתחרר מהמתלונן ותוך כדי כך היכה בו באגרופו. נוכח קביעתי לפיה אין מעשהו של הנאשם, בעת שתפס את חולצתו של המתלונן, נופל בגדר הסייג של ההגנה העצמית, הרי שניתן לטעון כי הנאשם הוא שהביא על עצמו בהתנהגותו הפסולה לתקיפה.



עם זאת, מהראיות שהובאו לפניי לא שוכנעתי כי הנאשם צפה, בעת שהכניס את ידו לאוטובוס ותפס בחולצתו של המתלון, כי המתלון יסגור את החלון על ידו של הנאשם. בנסיבות אלה, מכה שנתן הנאשם, אף אם פגעה בפניו של המתלון ולא בחזהו, הרי שהיה בה בנסותו למנוע סגירת החלון על ידו, הרי שהיה בה כדי למנוע סכנה מוחשית לפגיעה בגופו. לא מצאתי כי אין המעשה סביר בנסיבות המקרה, כאמור בסעיף 34 טז לחוק העונשין ולפיו "הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

האם מעשיו של הנאשם הביאו לגרם חבלה של ממש?

44. סעיף 380 לחוק העונשין קובע כי "התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים".

45. לדברי המתלון נחבל בעינו, באפו ובידו.

באשר לפגיעה באצבעו השלישית של המתלון - עדותו לפיה סגר הנאשם את החלון ופגע בידו, הינה עדות כבושה העומדת בניגוד לדבריו במהלך העימות, לפיהם הוא שסגר את החלון. למעט התייחסות ל"רגישות לאורך האצבע", בתעודה הרפואית שניתנה למתלון במוקד קופ"ח מכבי, לא נזכרה הפגיעה באצבע באף אחת מהתעודות הרפואיות שניתנו למתלון, בביה"ח "וולפסון", בית החולים "משפחה קדושה" ובבית החולים הצרפתי.

בדו"ח השחרור מחדר המיון בביה"ח משפחה קדושה נכתב במפורש כי אין כל סימני פגיעה חיצונית בגפיים.

באישור רפואי, שניתן למתלון ביום 19.12.13 נכתב כי בביקור במרפאה מיום 12.12.13, נראתה נפיחות. נוכח האמור בתעודות האחרות, נותר בליבי ספק האם נחבל המתלון באצבעו.

46. בכל הנוגע לאדמומית בעינו של המתלון ולשפשוף הנקודתי הקטן באפו, כפי שנכתב בתעודה הרפואית ת/9 ד' - הרי שלא הוכח כי הנאשם היכה את המתלון בפניו. לדברי המתלון, נחבט ראשו בחלון האוטובוס. לא מן הנמנע כי המתלון נחבט בראשו בעת שניסה הנאשם למשוך את ידו מאחיזתו של המתלון, כפי שטען הנאשם. לא שוכנעתי כי הנאשם הוא שגרם למתלון לחבוט את ראשו בחלון, וספק אם בעת שתפס הנאשם בחולצתו של המתלון, היה הנאשם מודע לאפשרות התרחשות התוצאה של פגיעת ראשו של המתלון בחלון האוטובוס. כפי שקבעתי קודם לכן, הרי שאף אם היכה הנאשם את המתלון בפניו בעת שהתגונן ומשך את ידו אל מחוץ לאוטובוס, הרי שנופלת התנהגות זו בגדר הסייג של הגנה עצמית.

עבירת האיומים

47. בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על המתלון בכך שאמר לו "אני אתפוס אותך תהיה גבר ותצא".

48. בדבריו של המתלון לאיש המשטרה חנוני, ביום המקרה, לא אמר המתלון כי הנאשם איים עליו, כך גם לא בהודעתו הראשונה. בנסיבות אלה אין אפוא תמה שהנאשם כלל לא נחקר בחשד לביצוע עבירה של איומים.



49. העדה, גב' אשר-זערוב העידה כי אמרה במשטרה, ביום 13.1.14 שהנאשם אמר "חכה חכה, אני עוד אתפוס אותך". בעת מתן עדותה, אמרה העדה כי אינה זוכרת את הדברים. עדותה נמסרה כחודש לאחר האירוע, ולא מצאתי כי ניתן לבסס הרשעתו של הנאשם, על סמך עדותה.

50. אכן המתלונן אמר דברים דומים במהלך העימות, אשר נערך בינו לבין הנאשם ביום 29.1.14. כאמור עדותו זו הינה בגדר עדות כבושה, ולא מן הנמנע כי עדותו הכבושה "זוהמה", באופן זה או אחר.

51. אין בדבריו של הנאשם, בהודעתו במשטרה, לפיהם אף אם אמר את הדברים למתלונן, התכוון לומר כי ילך לממונים על המתלונן וידאג שיעשו איתו את החשבון, כדי להוות איום, שכן מותר לאדם להתלונן על נהיגתו של נהג בפני הממונים עליו, ולפיכך אין לראות בדברים משום "איום".

סוף דבר

52. אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים ומרשיעה אותו בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ז סיוון תשע"ה, 14/06/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת

החלטה

בנסיבות בהן יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה חבלנית וכן עבירה של איומים; נוכח התוצאה אליה הגעתי ולפיה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם המתבטאת בשליחת ידו של הנאשם אל תוך האוטובוס מבעד לחלון על מנת לתפוס בחולצתו של הנהג; נוכח העובדה לפיה הנאשם הינו מתווך דירות בעשר השנים האחרונות וכשההרשעה התיישנה זה מכבר, למרות שטרם נמחקה, הרי שבאיזון הראוי לאחר שהביע הנאשם את נכונותו לפצות את המתלונן, אני מוצאת לנכון לבטל את ההרשעה ולהורות לשירות המבחן להכין תכנית של"צ למשך 100 שעות.

כמו כן, יפצה הנאשם את המתלונן בסך ₪ 500, וזאת עד ליום 31.8.15.



המזכירות תנפק לנאשם שובר תשלום לזכותו של עד התביעה 1.

נקבע לדין ולקבלת תסקיר שירות מבחן ליום 1.12.15 שעה 8:30.

שירות המבחן יכין תכנית של"צ לנאשם בהיקף של 100 שעות.

ניתן לזמן את הנאשם בטל': 052-8332667 וכן באמצעות בא כוחו, עו"ד נבון, בפקס: 03-6206500.

המזכירות תשלח החלטתי לשירות המבחן.

הנאשם מוזהר בחובת התייצבות.

ניתנה והודעה היום כ"ז סיוון תשע"ה, 14/06/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת